

Roma Ngadegkeun Visi — Nomer Opat Belas

*Pangréfléksian Kristus jeung Wangunna Patung Sato Galak: Hiji Parél
Propétis dina Poé-poé Panungtung*

Jeff Pippenger
2024-09-02

Garis nubuat anu nangtukeun iraha Amérika Sarikat ngawangun hiji patung pikeun sarta tina sato galak éta lumangsung nalika tanduk Protestanisme keur ngawangun gambar Kristus. Wangunan éta sacara husus diidentifikasi dina Daniel pasal sapuluh, nalika Daniel nenjo “marah,” tetempoan eunteung panyabab. Daniel ngagambarkeun jalma-jalma anu nenjo Kristus, sarta ku kituna maranéhna ngagambarkeun karakter Kristus. Saratus opat puluh opat rébu, anu digambarkeun ku Daniel dina pasal sapuluh, ngawangun gambar Kristus di jero, ngan ku cara nenjo karakter-Na. Ku nenjo maranéhna jadi robah.

Gambar sato galak éta ngagambarkeun sato galak, sarta kabentukna gambar sato galak téh mangrupa ujian anu gedé pikeun umat Allah, ku nu mana takdir langgeng maranéhna bakal ditangtukeun. Lamun gereja-gereja Protestan nyekel kakawasaan pamaréntahan Amérika Sarikat, maranéhna bakal geus ngabentuk hiji gambar tina sistem garéja jeung nagara anu nandaan wangun pangawasan anu kungsi dipaké ku kakawasaan kapapaan saméméh pangrojong pulitikna dicabut. Dina mangsa anu sarua, gambar Kristus bakal dihasilkeun dina umat-Na dina poé-poé panungtungan. Sanajan kitu, aya jalma-jalma anu babarengan jeung Daniel, tapi henteu ningali titingalian éta, sabab maranéhna kabur tina titingalian éta. Maranéhna gagal dina ujian kabentukna gambar sato galak, ku sabab nampik ngantepkeun gambar Kristus kabentuk di jero diri maranéhna salila mangsa pangujian.

Prinsip rohani ngeunaan pantulan lumangsung ku cara ningali kana hiji eunteung anu ngawakilan Kristus, jeung ku sabab titingalian “marah” téh mangrupa titingalian kausatif, gambar Kristus dina éta eunteung ngahasilkeun gambar Kristus dina kamanusaan. Eunteung sacara harfiah mantulkeun gambar jalma anu ningali kana eunteung éta, tapi dina panerapan rohani tina prinsip ieu aya rupa-rupa unsur anu patali jeung eunteung. Maranéh anu ngan saukur “ngadéngékeun pangandika, lain ngalampahkeunana,” “ningali dirina sorangan, tuluy indit, sarta geuwat poho kana kumaha rupa dirina.” Maranéh ningali kana eunteung, tapi ngan ukur ningali kamanusaan.

Golongan anu séjén, anu “lain jadi nu ngadéngé tuluy poho, tapi nu ngalakonan pagawéan,” maranéhna ningali hukum Allah, maranéhna ningali Kristus dina eunteung. Pagawéan éta nyaéta ngartos yén prinsip pantulan miboga kanyataan “alamiah” jeung kanyataan rohani. Daniel ngagambarkeun jalma-jalma anu ngalakonan éta “pagawéan,” sabab dina pasal salapan jeung sapuluh anjeunna ngagambarkeun pagawéan anu ngahasilkeun prinsip rohani tina pantulan.

Dina éta poé, abdi Daniel keur sedih salila tilu minggu pinuh. Abdi henteu ngadahar roti anu ngeunah, daging jeung anggur ogé henteu asup ka sungut abdi, sareng abdi pisan henteu ngurapan diri, nepi ka tilu minggu pinuh kaliwat. Daniel 10:1, 2.

Jibril geus masihan tafsir sabagian tina titingalian dina pasal dalapan ka Daniél, tapi Daniél tacan ngartos sakabéhna.

Tuluy kaula Daniil peungsan, sarta gering sawatara poé; satuluyna kaula gugah deui, tuluy ngalaksanakeun pagawéan raja; jeung kaula kacida héranna ku éta titingalian, tapi teu aya nu ngartos kana éta. Daniel 8:27.

Sadérék White ngébréhkeun ka urang yén Daniel keur narékahan pikeun ngartos kana tafsir pesen dina Daniel pasal dalapan, anu ku Gabriel geus ditepikeun ka Daniel dina pasal salapan.

Kalawan kasungguhan anu anyar tur leuwih jero, Miller nuluykeun nalungtik nubuat-nubuat, ku peuting sakaligus ku beurang dipasrahkeun kana pangajaran ngeunaan naon anu ayeuna katingalina miboga pentingna anu sakitu agengna sarta minat anu nyerep sagalana. Dina pasal kadalapan kitab Daniel anjeunna teu bisa manggihan pituduh kana titik mimiti tina 2300 poé; malaikat Jibril, sanajan diparentahkeun sangkan ngajadikeun Daniel ngartos eta titingalian, ngan masihan katerangan sabagian wungkul. Nalika panganiayaan anu pikasieuneun anu baris tumiba ka garéja ditembrakkeun ka titingalian nabi, kakuatan ragana jadi leungit. Anjeunna teu sanggup deui nahanana, sarta malaikat ninggalkeun anjeunna samentara waktu. Daniel “pingsan, sarta gering sababaraha poé.” “Jeung kuring kagét ku titingalian eta,” saur anjeunna, “nanging teu aya nu ngartos kana eta.”

“Nanging Allah parantos maréntah ka utusan-Na: ‘Jadikeun ieu jelema ngartos kana tetenjoan ieu.’ Amanat éta kudu dilaksanakeun. Dina taat kana éta, malaikat, sawatara waktu sanggeusna, mulang deui ka Daniel, saur-Na: ‘Ayeuna sim kuring sumping pikeun maparin ka anjeun kaparigelan jeung pangarti;’ ‘ku sabab éta, ngartikeun éta perkara, jeung perhatikeun tetenjoan éta.’ Daniel 8:27, 16; 9:22, 23, 25–27. Aya hiji perkara penting dina tetenjoan dina pasal 8 anu tacan dipedar, nya éta anu patali jeung waktu—mangsa 2300 poé; ku sabab éta malaikat, dina neraskeun deui pedaranana, utamana ngamuatkeun kana jejer waktu.” The Great Controversy, 325.

Dina pasal sapuluh urang dibéjaan yén Daniel miboga pamahaman ngeunaan “tetempoan” jeung “perkara” éta, tapi Daniel ngaharepkeun cahaya anu leuwih jembar, ku sabab kitu manéhna netepkeun haténa pikeun manggihan éta pamahaman sarta puasa salila dua puluh hiji poé. Ku ngalakukeun kitu manéhna ngawakilan jalma-jalma dina poé-pocé panungtungan anu ngarti kana prinsip rohani ngeunaan pantulan anu dilambangkeun ku prinsip alamiah ngeunaan pantulan. Éta pamahaman digambarkeun ku pagawean maranéhna, jeung pagawean maranéhna diwakilan ku Daniel salaku usaha néangan pamahaman anu bener kana Firman nubuat Allah. Bédana anu écés jeung jalma-jalma anu lumpat nyingkahan tetempoan éta nyaéta yén maranéhna henteu néangan pamahaman anu bener kana Firman nubuat Allah.

Kabeneran tina Firman nubuat Allah anu Daniel digambarkeun salaku lapar pikeun ngartos téh nya éta cahaya pikeun poé-pocé panungtungan, sabab Daniel ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu. Ku sabab éta, Daniel ngawakilan hiji golongan anu keur milarian ngartos cahaya tina Firman nubuat Allah anu digambarkeun minangka ujian pamungkas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup. Dina hal ieu, nya éta Wahyu Yesus Kristus anu dibuka pas saméméh panto kasempetan rahmat ditutup, tapi éta ogé ujian anu digambarkeun minangka kabentukna gambar sato galak.

Kabentukna gambar sato galak téh langsung nangtukeun prosés kumaha gambar sato galak éta diwujudkeun. Kanyataan éta moal bisa ditangtukeun kalawan leres lamun can heula nangtukeun poko utama tina ujian éta, nyaéta sato galak. Nya éta sato galak anu netepkeun sarta nangtukeun kumaha gambar éta dibentuk.

“Tapi naon ari ‘gambar pikeun sato galak’ éta? jeung kumaha éta bakal dijieun? Gambar éta dijieun ku sato galak nu dua tanduk, sarta éta téh hiji gambar pikeun sato galak. Éta ogé disebut gambar tina sato galak. Ku kituna, pikeun nyaho kumaha rupa gambar éta jeung kumaha éta bakal dijieun, urang kudu nalungtik ciri-ciri sato galak éta sorangan—kapausan.

“Waktu gereja mula-mula jadi ruksak ku sabab nyingkah tina kesederhanaan Injil sarta narima upacara jeung adat-istiadat kahir, manehna leungit Roh jeung kakawasaan Allah; sarta supaya bisa ngadalikeun nurani jalma-jalma, manehna neangan pangrojong ti kakawasaan sipil. Hasilna nya éta kapapaan, hiji gereja nu ngadalikeun kakawasaan nagara sarta ngagunakeunana pikeun ngamajukeun tujuanana sorangan, hususna pikeun ngahukum ‘bid’ah.’ Supaya Amérika Sarikat bisa ngawangun hiji gambar tina sato galak éta, kakawasaan agama kudu nepi ka kitu ngadalikeun pamaréntahan sipil nepi ka wewenang nagara ogé bakal dipaké ku gereja pikeun ngahontal tujuanana sorangan.” *The Great Controversy*, 443.

Supaya “diajar naon rupa patung éta jeung kumaha patung éta kudu dijieun, urang kudu nalungtik ciri-ciri sato galak éta sorangan—kapapaan.” Ieu sato galak anu netepkeun titingalian anu jadi ujian dina poe-poe panungtungan, anu diwujudkeun pas sateuacan mangsa kasempetan rahmat ditutup. Daniel ngartos kana titingalian jeung kana éta perkara.

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy raja Pérsia, aya hiji perkara anu diungkabkeun ka Daniél, anu dingaranan Béltasyasar; sarta éta perkara téh enya, tapi waktu anu geus ditangtukeun téh panjang; jeung anjeunna ngartos kana éta perkara, sarta miboga pangartian kana éta titingalian. Daniel 10:1.

Visi éta nyaéta visi “mareh” ngeunaan dua rébu tilu ratus taun. “Thing” téh kecap Ibrani “dabar,” anu hartina “kecap.” Kecap anu sarua (“dabar”) anu ditarjamahkeun jadi “thing” dina ayat hiji, ditarjamahkeun jadi “matter” dina pasal salapan ayat dua puluh tilu.

Muhun, basa kuring keur nyarita dina doa, nyaéta lalaki Jibril, anu ku kuring geus katingali dina titingalian ti mimiti, datang ngapung kalayan gancang, tuluy nyabak ka kuring kira-kira dina waktu pangbakti kurban sonten. Jeung anjeunna masihan katerangan ka kuring, sarta nyarita ka kuring, pokna, “Eh Daniel, ayeuna sim kuring parantos sumping pikeun maparin ka hidep kaparigelan jeung pangarti. Ti mimiti panyuhun-panyuhun hidep, parentah geus medal, sarta sim kuring sumping pikeun nembongkeunana ka hidep; sabab hidep téh kacida dipikanyaahna: ku sabab éta ngartikeun éta perkara, jeung timbang-timbang éta titingalian.” Daniel 9:21–23.

Jibril sumping ka Daniel minangka jawaban kana paneda Daniel, anu patalina jeung pencerahan anu geus ditampi ku Daniel nalika anjeunna ngartos yén anjeunna aya dina kaayaan pangbuangan anu dilambangkeun ku paburencayna dina Imamat dua puluh genep.

Dina taun kahiji pamaréntahanana, abdi Daniel ngartos tina kitab-kitab jumlah taun anu ku firman PANGERAN parantos ditepikeun ka Yermia nabi, yén Anjeunna bakal ngalengkepan tujuh puluh taun dina karuksakan Yerusalem. Daniel 9:2.

Pangwawanan anu ditepikeun ku Yermia ngantunkeun Daniél kana pangwawanan “tujuh kali” anu kacatet ku Musa, anu sakaligus mangrupa hiji “sumpah” jeung hiji “kutuk.”

Enya, sakumna Israél parantos ngalanggar hukum-Mantenna, nyaéta ku nyimpang, nepi ka maranéhna henteu nurut kana sora-Mantenna; ku sabab éta kutuk geus dituang ka kami, kitu deui sumpah anu kaserat dina hukum Musa, abdi Allah, lantaran kami geus dosa ka Anjeunna. Jeung Mantenna geus netepkeun pangandika-Na, anu parantos diucapkeun-Na ngalawan kami, jeung ngalawan para hakim kami anu ngahakiman kami, ku ngadatangkeun kana kami hiji kajahatan anu gedé; sabab di handapeun sakuliah langit can kungsi kajadian saperti anu parantos kajadian ka Yerusalem. Sakumaha anu kaserat dina hukum Musa, sakabéh kajahatan ieu geus nimpah ka kami; tapi kami tacan ngadugikeun pamuji ka payuneun PANGERAN Allah kami, sangkan kami baralik tina kajahatan kami, jeung ngartos kana bebeneran-Mantenna. Daniel 9:11–13.

Dumasar kana dua saksi, nyaéta Yeremia jeung Musa, Daniel ngartos yén karuksakan anu geus ditumpahkeun ka Yerusalem téh nyaéta “kutuk” “Musa” anu geus “dituangkeun ka luhur” Israél baheula. Sister White nyebut kasaksian Yeremia minangka “kasaksian-kasaksian ka jamaah,” sarta dina hal ieu éta nandakeun Yeremia minangka Roh Nubuat dina poé-poé panungtungan, sabab “kasaksian-kasaksian ka jamaah” dina poé-poé panungtungan téh nyaéta ieu pisan. Yeremia ngawakilan Roh Nubuat, sedengkeun Musa ngawakilan Alkitab.

Daniel ngalambangkeun jalma-jalma dina poé-poé panungtungan anu ngartos tina dua saksi éta yén maranéhna geus disebarkeun, sarta anu ngartos tina Alkitab jeung Roh Nubuat yén maranéhna geus dihudangkeun, sakumaha Daniel ogé dihudangkeun kana kanyataan yén anjeunna (aranjeunna) geus aya dina pangawulaan, sarta yén pangawulaan éta dilambangkeun dina Firman nubuat Allah.

Pangalaman umat Allah dina poé-poé panungtungan nyaéta pangalaman sapuluh parawan.

“Pasemon ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent.” *The Great Controversy*, 393.

Wanci mundurna dina pasemon sapuluh parawan ngagambarkeun hudangna anu sarua saperti anu kaalaman ku Daniel dina pasal kasalapan. Dumasar kana dua saksi anu geus disucikeun, Daniel nyadar yén sakabéh hirupna téh mangrupa minuhan hiji nubuat husus dina Firman Allah. Nubuat éta nungtun Daniel ka ubaran anu diperlukeun lamun Daniel rék disiapkeun pikeun naon anu bakal tumiba ka anjeunna dina pasal saterusna. Kitu deui, waktu kaum Millerite minuhan pasemon sapuluh parawan, maranéhna ogé kudu dihudangkeun kana kanyataan yén kuciwa anu kahiji jeung panundaan éta geus nyababkeun maranéhna katarajang saré. Sakabéh nabi ngagambarkeun poé-poé panungtungan.

Hudangna Daniel dohot angka Millerite i ma dua sitindangi ni hudangna saratus opat puluh opat ribu di ari parpudi.

“Yesus jeung sakumna balad sawarga neutep kalayan kanyaah jeung asih ka jalma-jalma anu ku pangharepan anu amis geus lila ngarep-ngarep ningali Anjeunna, anu dipikanyaah ku jiwana. Malaikat-malaikat ngalayang di sabudeureun maranéhna, pikeun nguatkeun maranéhna dina jam pangnyobaanna. Ari jalma-jalma anu teu maliré narima éta pesen sawarga, ditinggalkeun dina poék, sarta murka Allah hurung ka maranéhna, sabab maranéhna teu kersa narima caang anu geus dikirimkeun ku Anjeunna ka maranéhna ti sawarga. Jalma-jalma satia anu kuciwa éta, anu teu bisa ngartos naha Gustina teu sumping, henteu ditinggalkeun dina poék. Maranéhna deui dipingpin kana Alkitabna pikeun nalungtik mangsa-mangsa nubuat. Leungeun Gusti dipiceun tina angka-angka éta, sarta kasalahanana dijelaskeun. Maranéhna nempo yén mangsa-mangsa nubuat éta ngahontal ka taun 1844, sarta yén bukti anu sarua anu geus ku maranéhna diajukeun pikeun némbongkeun yén mangsa-mangsa nubuat éta lekasan dina taun 1843, ngabuktikeun yén éta bakal mungkas dina taun 1844. Caang tina Firman Allah nyorot kana kaayaan maranéhna, sarta maranéhna manggihan hiji mangsa reureuh—‘Sanajan éta [tetempoan] lila, antosan éta.’ Dina kanyaah maranéhna kana datangna Kristus anu saharita, maranéhna geus kaliwat tina nengetan reureuhna éta tetempoan, anu dimaksudkeun pikeun nganyatakeun saha anu enya-nya ngantosan. Deui maranéhna boga hiji patokan waktu. Sanajan kitu, kuring ningali yén loba di antara maranéhna teu bisa naék ngaleuwihan kuciwa anu pohara beuratna pikeun miboga darajat sumanget jeung tanaga anu geus nandaan iman maranéhna dina taun 1843.” *Early Writings*, 236.

Pikeun minuhan éta misil, kaum Millerite “teu merhatikeun kana lila tundana éta titingalian,” tapi maranéhna “deui” “ditungtun kana Alkitab maranéhna pikeun nalungtik mangsa-mangsa nubuat. Leungeun PANGERAN dipiceun tina angka-angka éta, sarta kasalahanana dijelaskeun.” Daniel dituntun kana Alkitab, sarta “leungeun PANGERAN” dipiceun tina “mangsa-mangsa nubuat,” sarta nalika Daniel, salaku jalma anu ngalaksanakeun, lain ngan saukur nu ngadéngé, ku iman anu akitip ngabuktikeun yén anjeunna ngartos kana pesen Yeremia jeung Musa ku minuhan parentah-parentah anu dipasihkeun dina Imamat dua puluh genep kitu deui jalan ubar jeung pamecahan tina kaayaan paburencayna umat Allah, harita éta “panjelasan” dipasihkeun ka Daniel.

Nalika saratus opat puluh opat rébu ngalengkepan mangsa antosan dina éta misil dina pangeusi ahirna jeung pangsampurnana dina poé-poé panungtungan, maranéhna bakal ngalakukeun éta dina hiji mangsa nalika “kabentukna gambar sato galak” jadi ujian maranéhna anu panggedéna.

Urang baris neruskeun ieu pamikiran dina artikel salajengna.

“Nalika buah geus ngahasil, harita kénéh anjeunna ngasupkeun arit, sabab mangsa panén geus datang.’ Kristus keur ngadagoan kalayan kahayang anu jero pisan kana nembongna diri-Na sorangan di jero garéja-Na. Nalika tabiat Kristus geus dipidangkeun deui kalayan sampurna dina umat-Na, harita Mantenna bakal sumping pikeun ngaku maranéhna minangka milik-Na sorangan.” *Christ’s Object Lessons* 69.

“Poék poékna salah paham ka Allah anu keur nyumputan dunya. Jalma-jalma keur kaleungitan pangaweruh maranéhna ngeunaan sipat-Na. Sipat éta geus disalahhartikeun jeung

disalahtafsirkeun. Dina mangsa ieu, hiji amanat ti Allah kudu diproklamasikeun, hiji amanat anu méré cahaya dina pangaruhna jeung nyalametkeun dina kakawasaanana. Sipat-Na kudu dipikawanoh. Ka jero poékna dunya kudu dipancarkeun cahaya kamulyaan-Na, cahaya kahadéan-Na, welas asih, jeung bebeneran.

“Ieu teh pagawean anu geus dipedar ku nabi Yesaya dina kecap-kecap ieu, ‘Eh Yerusalem, nu mawa beja hadé, angkatkeun sora maneh kalawan kakuatan; angkatkeun, ulah sieun; pok nyarita ka kota-kota Yuda, Tingal Allah maraneh! Tingal, PANGERAN Allah bakal sumping kalayan panangan anu kuat, jeung panangan-Na bakal marentah pikeun Anjeunna; tingal, ganjaran-Na aya sareng Anjeunna, jeung pagawean-Na aya di payuneun Anjeunna.’ Yesaya 40:9, 10.”

“Jalma-jalma anu ngadagoan datangna Panganten Pameget kudu nyebut ka umat, ‘Tenjo Allah maraneh.’ Sinar panungtungan tina cahaya rahmat, amanat panungtungan ngeunaan rahmat anu kudu ditepikeun ka dunya, nyaéta panyingkepan ngeunaan tabiat-Na anu pinuh ku kanyaah. Barudak Allah kudu nembongkeun kamulyaan-Na. Dina hirup jeung tabiat maranéhna sorangan, maranéhna kudu ngungkabkeun naon anu geus dipigawé ku rahmat Allah pikeun maranéhna.” Christ’s Object Lessons, 415.